

РЕШЕНИЕ

№ 5177

гр. С., 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110154350 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявени са от ищеца „ТТ. С.“ ЕАД установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване спрямо ответниците И. М. В. и Н. М. В., че дължат на ищеца при условията на разделност и при квоти както следва: за И. М. В. – $\frac{1}{2}$ и за Н. М. В. – $\frac{1}{2}$ следните суми: сумата от **1062,58 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със законна лихва от 13.06.2023г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от **137,08 лева** – мораторна лихва за забава от 15.08.2021г. до 31.05.2023г., сумата от **42,19 лева** главница за дялово разпределение от 01.05.2020г. до 30.04.2022г., ведно със законната лихва от 13.06.2023г. до окончателно изплащане на вземането, и сумата от **8,88 лева** – мораторна лихва за забава за периода от 16.07.2020г. до 31.05.2023г., за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 28.06.2023г. по ч.гр.д. № 32690/2023г. по описа на СРС, 36 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответниците било налице облигационно отношение, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързвали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане, по отношение на имот с абонатен №, находящ се в гр.С., община „О.е“, улица „Д.“ №, ет, ат. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като последните не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и

изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок от публикуване на общата фактура, за който е доставена енергията. Поради което моли съда да признае за установено, че ответниците дължат на ищеца процесните суми, като претендира и разноси по производството.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците са депозирали отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, с който оспорват основателността на предявените искове.

Ответникът Н. М. В. оспорва да е вещен ползвател, респективно потребител на топлинна енергия. Твърди, че от представените по делото доказателства, ищецът признава, че е открита партида на другия ответник, който е встъпил в облигационни отношения с ищцовото дружество. Твърди, че откриването на партида е със силата на договор между страните. Заявява, че няма доказано облигационно отношение за процесния период. Оспорва дължимостта на претендираните суми за лихва, както и дължимостта на главницата за дялово разпределение. Не оспорва размера на вземанията и моли да не се назначават експертизи. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноси.

Ответницата И. М. В. е депозирала отговор на исковата молба, с които оспорва основанието за дължимост на сумите за лихви и дялово разпределение, а в останалата част не оспорва задължението по размер. Моли да не се назначават поисканите експертизи. Претендира разноси.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Н. иг“ ЕООД изразява становище.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, вр. чл. 5 ЗН и чл. 86 ЗЗД. В тежест на всяка от страните е да докаже верността на наведените от нея твърдения, на които основава своите искания или възражения.

По иска за главница – в тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между ищеца и наследодателя на ответниците, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и размера на нейната цена, както и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

По иска за лихви за забава – в тежест на ищеца е да докаже съществуването и размера на главния дълг, изпадането на ответната страна в забава, както и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника при доказване на горните обстоятелства е да докаже

правопогасяващите си възражения, респективно погасяване на дължимите суми.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на топлинна енергия за битови са приети по делото следните писмени доказателства – нотариален акт за учредяване на право на строеж от 05.07.2007 г., разрешение за ползване, договор за доброволна делба, нотариален акт за дарение на недвижим имот, заявление-декларация за откриване на индивидуална партида от И. В., ведно с декларация подписана от И. В., Н. В. и Радка Н.а Джеваирова (л. 15-33). От приетите по делото доказателства се установява, че през процесния период собствеността върху топлоснабдения имот принадлежи при равни квоти на ответниците И. В. и Н. В..

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия /чл. 150, ал. 1 и ал. 3 от ЗЕ/. С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Наред с това, както е прието с т. 1 от Тълкувателно решение №2/2017г. на ОСГК на ВКС, изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично извести общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди. С оглед на това клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за

доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот.

В настоящата хипотеза, от представеното по делото и неоспорено заявление-декларация (л. 31-33) се установя, че ответникът И. В. е подала заявление, с което е поискала партидата за процесния топлоснабден имот да бъде открита на нейно име. Така описаното волеизявление представлява по своя характер предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия по смисъла на чл. 13 ЗЗД. Същевременно, както се установява от счетоводните записи на ищеца и от приетите и неоспорени документи за дялово разпределение за процесния период, предложението е било прието, на името на ответника И. В. е открита индивидуална партида за процесния абонатен номер, по която за целия исков период е извършвано отчитане и начисляване на енергия. Представена е и неоспорена декларация (л. 33) видно от съдържанието на която съсобствениците И. В., Н. В. и Радка Джеваирова са декларирали съгласието си титуляр на партидата да бъде И. В. като са се задължили солидарно с нея относно дължимите суми към ищеца „ТТ. С.“ ЕАД за предоставените услуги. Установява се по делото, че с нотариален акт за дарение на недвижим имот от 21.03.2017 г. Радка Джеваирова е дарила притежаваната от нея 1/3 ид. част от процесния имот на ответниците И. В., Н. В. като същите се явяват съсобственици при равни квоти. Индивидуалната партида е открита на името на ответницата И. В., но договореното между страните е ответникът Н. В. да отговаря солидарно с нея за дължимите суми към ищеца, касаещи съсобствения им имот. Ето защо съдът намира, че между страните по спора е налице валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди. Ответниците отговарят солидарно, но съдът дължи произнасяне в рамките на заявления от ищеца петитум, а сумите от последния се претендират при разделна отговорност – по 1/2 от всеки ответник.

Не е спорно по делото, че имотът се намира в сграда - етажна собственост, а съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради - етажна собственост, се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. Етажната собственост по местонахождението на процесния имот е сключила договор с „Н. иг“ ЕООД за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия.

Следва да се посочи, че според чл. 142, ал. 2 ЗЕ топлинната енергия за отопление

на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите. Разпоредбата на чл. 145 ЗЕ посочва, че топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, и топлинната енергия за отопление на общите части при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя като разлика между топлинната енергия за отопление на сградата и топлинната енергия за отопление на имотите, след което се разпределя между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти.

С доклада по делото, неоспорен от страните, са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че до процесния имот е реално доставена топлинна енергия в количества и стойности посочени в депозираната искова молба, за която се дължи възнаграждение в претедираните от ищеца размери.

Към посочената по-горе сума следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Предвид това, съдът приема за доказани исковете за главница за топлинна енергия и за главница за дялово разпределение в претендираните от ищеца размери.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответника покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

В случая е установено наличието на главен дълг за цената на доставената в имота на ответниците топлинна енергия, както и забава в плащането му, предвид липсата на извършени плащания. По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 13.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. С оглед основателността на иска за топлинна енергия, основателен е и искът за лихва за забава, начислена върху главницата за топлинна енергия, размерът на която съдът определи по чл. 162 ГПК в размер на 235.01 лева, като с оглед принципа на диспозитивното начало в

гражданския процес, искът следва да бъде уважен в рамките на предявения размер.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съобразно размера на уважените претенции. В случая направените от него разноски в заповедното производство са в размер на 25,01 лева – платена държавна такса в заповедното производство, и юрискунсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковите на ищеца следва да се присъди сумата от 74,47 лева – разноски в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените от него разноски в исковото производство в размер на 25,02 лева – платена държавна такса в исковото производство, 100 лева – депозит за ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковите на ищеца следва да се присъди сумата от 124,13 лева – разноски в исковото производство.

Ответниците имат право на разноски съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

На ответницата И. В. е предоставена безплатна правна помощ от адв. И. А. Н., поради което в полза на адвокат Н. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, изчислено на основание по чл.3 8, ал. 2 ЗАдв., вр. чл.36, вр. чл.7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 1 от Наредба 1/2004 г., което възлиза на 400,00 лева, като съобразно отхвърлената част от исковите следва да бъде присъдена сумата от 2,84 лева.

На ответника Н. В. е предоставена безплатна правна помощ от адв.С. К. К., поради което в полза на адвокат К. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, изчислено на основание по чл.3 8, ал. 2 ЗАдв., вр. чл.36, вр. чл.7, ал. 7,

вр. ал. 2, т. 1 от Наредба 1/2004 г., което възлиза на 400,00 лева, като съобразно отхвърлената част от исковете следва да бъде присъдена сумата от 2,84 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете, предявени от „ТТ. С.“ ЕАД, ЕИК .... със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. № срещу **И. М. В., ЕГН ***** и Н. М. В., ЕГН ******* и двамата с адрес: гр. С., ул. „Д.“ №, ет ат че ответниците дължат на ищеца при условията на разделност и при квоти както следва: за И. М. В. – $\frac{1}{2}$ и за Н. М. В. – $\frac{1}{2}$ следните суми: сумата от **1062,58 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2020г. до м.04.2022г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ул. „Д.“ №, ет ат, ведно със законна лихва от 13.06.2023г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от **137,08 лева** – мораторна лихва за забава от 15.08.2021г. до 31.05.2023г. и сумата от **42,19 лева** главница за дялово разпределение от 01.05.2020г. до 30.04.2022г., ведно със законната лихва от 13.06.2023г. до окончателно изплащане на вземането, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 28.06.2023г. по ч.гр.д. № 32690/2023г. по описа на СРС, 36 състав като **ОТХВЪРЛЯ** искът за лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на **8,88 лева** за периода от 16.07.2020г. до 31.05.2023г. като неоснователен.

ОСЪЖДА И. М. В., ЕГН ***** и Н. М. В., ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. С., ул. „Д.“ №, ет ат, да заплатят разделно (по $\frac{1}{2}$ всеки от тях) на „ТТ. С.“ ЕАД, ЕИК .... със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. № на основания **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **74,47 лева** разноски за заповедното производство и сумата от **124,13 лева** разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА „ТТ. С.“ ЕАД, ЕИК .... със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. № на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. ДА ЗАПЛАТИ НА адв.И. А. Н., САК**, сумата в размер на **2,84 лева** - адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответницата И. В..

ОСЪЖДА „ТТ. С.“ ЕАД, ЕИК .... със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. № на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. ДА ЗАПЛАТИ НА адв.С. К. К., САК**, сумата в размер на **2,84 лева** - адвокатско възнаграждение за

предоставена безплатна правна помощ на ответника Н. В..

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца „ТТ. С.“ ЕАД – „Н. иг“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____